

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 67/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Sirius Corp, s. r. o., Záhradná 32, Pezinok, a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Luciou Kolníkovou, Radvanská 1, Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 123/2017 z 28. júla 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Sirius Corp, s. r. o., a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Sirius Corp, s. r. o., Záhradná 32, Pezinok,

a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Luciou Kolníkovou, Radvanská 1, Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 123/2017 z 28. júla 2017(ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia sú v procesnom postavení žalovaných stranami konania o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy k nehnuteľnostiam vo vzťahu k právnemu predchodcovi žalobcu pri vymáhaní jeho pohľadávky voči obchodnej spoločnosti Zeus Slovakia s. r. o., ktorá uzavrela kúpnu zmluvu ako predávajúci so žalovaným v 1. rade ako kupujúcim (Freya Corp, s. r. o., pozn.). Konanie je vedené Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 Cb 204/2013. V predmetnom konaní okresný súd uznesením sp. zn. 10 Cb 204/2013 zo 6. júna 2017 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil sťažovateľom zákaz nakladať s označenými nehnuteľnosťami, predovšetkým im zakázal nehnuteľnosti predat', darovať, prenajať, zapožičať a zaťažiť záložným právom do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

O odvolaní žalovaných (žalovaného v 1. rade a sťažovateľov) proti označenému uzneseniu okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. V rámci svojej sťažnostnej argumentácie uvádzajú:

«V čase vydania uznesenia krajského súdu (a ani v čase vydania uznesenia okresného súdu) neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie neodkladného opatrenia;

V našom odvolaní sme namietali viaceré nedostatky rozhodnutia súdu prvej inštancie o vydaní neodkladného opatrenia, a to najmä nesplnenie a nepreukázanie podmienok pre

jeho vydanie. Krajský súd sa našimi námietkami vôbec nevysporiadal a aproboval svojvoľné rozhodnutie súdu prvej inštancie ďalším arbitrárnym rozhodnutím;

Procesný excés krajského súdu (ako aj súdu prvej inštancie) je daný týmito skutočnosťami:

- *Krajský súd (a ani okresný súd) neskúmali splnenie podmienky pre vydanie neodkladného opatrenia z pohľadu § 324 ods. 3 Civilného sporového poriadku.*

Podľa citovaného zákonného ustanovenia neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

Hoci súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí (s ktorým sa stotožnil krajský súd) cituje aj toto zákonné ustanovenie, vo svojom odôvodnení sa s ním nijako nevysporiadal. Neodôvodnil, prečo nemohol dosiahnuť sledovaný účel zabezpečovacím opatrením, teda z akého dôvodu pristúpil k vydaniu neodkladného opatrenia. Tento nedostatok neodstránil vo svojom rozhodnutí ani krajský súd.

- *Krajský súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s našou odvolacou námietkou, že návrh žalobcu na pristúpenie žalovaných 2. a 3. do konania bol podaný po viac ako 3 rokoch od vykonania zmeny vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ku ktorým bolo uznesením okresného súdu obmedzené dispozičné právo. Ignoroval našu námietku o premlčaní práva žalobcu na podanie návrhu na náš vstup do konania ako žalovaných 2. a 3.;*

- *Na našu námietku ohľadom „porušenia zásady primeranosti vydaním uznesenia okresného súdu, a to vzhľadom na hrubý nepomer medzi hodnotou žalobcom uplatňovanej pohľadávky (71 826,45 eura), ktorej vymoženie by v prípade úspechu žalobcu mohlo byť nevydaním neodkladného opatrenia ohrozené a hodnotou nehnuteľností (500 000,- eur), ktorých dispozícia s nimi nám bola uznesením okresného súdu obmedzená, a vzhľadom na rozsah nariadeného neodkladného opatrenia, ktoré nám obmedzuje vykonávať podnikateľskú činnosť (zakazuje aj prenájom nehnuteľností), keďže okresný súd pri vydávaní neodkladného opatrenia evidentne neskúmal a ani neodôvodnil, či obmedzenie dispozície s nehnuteľnosťami v našom vlastníctve je primerané zabezpečeniu údajnej pohľadávky žalobcu" krajský súd reagoval svojvoľne, keď bez konkrétneho odôvodnenia iba všeobecne konštatoval, že: „obmedzenie žalovaných 2/ a 3/ vo forme zákazu špecifikovanom*

v napadnutom uznesení považuje odvolací súd za primerané a to aj vzhľadom na predchádzanie prípadným ďalším súdnym konaniam“;

- *Na našu námietku, že žalobca nepreukázal naliehavosť bezodkladnej úpravy pomerov nariadením neodkladného opatrenia, pretože stav vlastníckych práv je totiž nezmenený 4 roky a počas tejto doby žalobca nepociťoval žiadne ohrozenie svojich nárokov, krajský súd opätovne nereagoval, ... V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by sme od poslednej zmeny vlastníckych vzťahov (počas 4 rokov) podnikli akékoľvek právne alebo iné úkony smerujúce k zmene vlastníckych vzťahov k predmetným nehnuteľnostiam alebo k ich zaťaženiu alebo akémukoľvek obmedzeniu s nimi.*

- *Krajský súd sa nijako nevysporiadal ani s našou námietkou, že žalobca vo svojom návrhu nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia, že predmetné nehnuteľnosti sú jediným majetkom spoločnosti Zeus Slovakia, s. r. o.;*

- *Krajský súd napokon ignoroval aj našu námietku týkajúcu sa nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu - zmena účastníka na strane žalobcu je neplatným právnym úkonom pre rozpor so zmluvou o dielo uzavretou medzi spoločnosťou Zeus Slovakia s. r. o., a OBK INSTAL PROFI, spol. s r. o., zo 7. 6. 2012, konkrétne s jej bodom 11.28 [žiadna zo zmluvných strán nie je oprávnená postúpiť pohľadávky vzniknuté podľa/na základe tejto Zmluvy na tretie osoby bez predchádzajúceho písomného súhlasu druhej zmluvnej strany. Porušenie tohto ustanovenia má za následok neplatnosť takéhoto postúpenia), a tým aj pre rozpor so zákonom (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalobca totiž uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávky so spoločnosťou INSTAL 2 s. r. o. (predtým obchodný názov OBK INSTAL PROFI, spol. s r. o.) bez súhlasu druhého účastníka zmluvy o dielo, spoločnosti Zeus Slovakia s. r. o.*

Sme presvedčení, že tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj následne v konaní pred krajským súdom neboli splnené zákonné podmienky na vydanie neodkladného opatrenia a súdy pri jeho vydávaní neposudzovali náležité okolnosti osvedčujúce dôvodnú obavu z ohrozenia prípadného výkonu rozhodnutia vo veci samej ani skutočnosti svedčiace o primeranosti vydania takéhoto rozhodnutia, široko obmedzujúceho naše vlastnícke práva a podnikateľskú činnosť.»

Na základe citovanej sťažostnej argumentácie sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu, aby po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom porušenie ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu a napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovatelia žiadajú tiež o priznanie úhrady trov právneho zastúpenia v sume 312,23 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď

napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami posudzovaného prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Ústavný súd považuje ešte pred posúdením opodstatnenosti sťažnosti za žiaduce poukázať na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Neodkladné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením neodkladného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia patrí v zásade do výsostnej pôsobnosti všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) preto v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, o to viac, že ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Na druhej strane ústavný súd ale poznamenáva, že aj v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Pridržiavajúc sa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutia všeobecných súdov o nariadení neodkladných opatrení meritórne preskúmava zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu rozhodnutí tohto druhu pristupuje len za celkom

výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor so základným právom na súdnu ochranu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

V súvislosti s tým, že sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, pričom skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Vychádzajúc z uvedených východísk sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou výhrad sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je arbitrárnosť jeho odôvodnenia vo vzťahu k námietkam, ktoré ako žalovaní uplatnili vo svojom odvolaní.

V nadväznosti na výhrady artikulované sťažovateľmi v ich odvolaní, ako aj sťažnosti doručenej ústavnému súdu ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej sa predovšetkým uvádza:

„Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnej veci sú splnené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia ako opatrenia mimoriadneho, avšak v tomto prípade nevyhnutne potrebného. Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj zo samotnej žaloby vyplýva, že je ohrozené právo žalobcu, nakoľko predmetné nehnuteľnosti už boli dvakrát prevedené, a to spoločnosťou Zeus Slovakia s. r. o. na žalovaného 1/, ktorý následne nehnuteľnosti previedol na žalovaných 2/ a 3/. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu a mal za to, že prípadným prevedením predmetných nehnuteľností zo strany žalovaných 2/ a 3/ na tretie osoby by došlo k podstatnému sťaženiu a znemožneniu nielen samotného vymáhania pohľadávky, ale aj k podstatnému sťaženiu vedenia konania, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi spoločnosťou Zeus Slovakia s. r. o. ako predávajúcim a žalovaným 1/ ako kupujúcim je voči nemu pri vymáhaní pohľadávky voči spoločnosti Zeus Slovakia s. r. o., právne neúčinná. Na základe uvedeného je zřejmé, že ak by bol žalobca v konaní úspešný, môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak by to nebolo možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Ďalším prevedením nehnuteľností by tak došlo k podstatnému sťaženiu až znemožneniu vymáhania samotnej pohľadávky žalobcu. Aj z uvedeného dôvodu sa súd stotožnil s tvrdeniami žalobcu a má za to, že nariadením neodkladného opatrenia sa zabezpečí účel konania a zároveň do rozhodnutia vo veci samej už nedôjde k ďalšiemu prevodu predmetných nehnuteľností.

... Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a dôvodnosť podaného návrhu na vydanie neodkladného opatrenia. Odvolací súd konštatuje správnosť skutkových a právnych dôvodov napadnutého uznesenia a na doplnenie uvádza, že žalobca v súlade s § 325 ods. 1, C. s. p. osvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami. Zmyslom neodkladného opatrenia je aj tá skutočnosť, že v prípade jeho nariadenia sa má zabezpečiť taký stav, bez nariadenia ktorého by tento nebolo možné dosiahnuť v prípade úspechu žalobcu v konaní vo veci samej. Odvolací súd dospel k názoru, že neodkladné opatrenie v znení napadnutého uznesenia je dôvodné. Ohľadom posúdenia potreby neodkladnej úpravy pomerov strán, obavy ohrozenia prípadnej exekúcie ako aj nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy na strane žalobcu sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že predmetné nehnuteľnosti boli prevedené na nových

vlastníkov a ich prípadným prevodom na ďalších vlastníkov by došlo k podstatnému sťažaniu nie len samotnému vymoženiu pohľadávky (za predpokladu, že bude žalobca v konaní vo veci samej úspešný). Obmedzenie žalovaných 2/ a 3/ vo forme zákazu špecifikovanom v napadnutom uznesení považuje odvolací súd za primerané a to aj vzhľadom na predchádzanie prípadným ďalším súdnym konaniam. V ďalšom sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia.

Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, C. s. p. potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správne. “

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného ústavný súd konštatuje, že z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k posúdeniu základnej právnej otázky, ktorou bola nevyhnutnosť dočasnej úpravy pomerov nariadením neodkladného opatrenia formou zákazu nakladania s nehnuteľnosťami, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré (v posudzovanom prípade, pozn.) sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Právny názor vyslovený krajským súdom a pred ním aj okresným súdom (s ktorým sťažovatelia nesúhlasia), podľa ktorého opakovaný prevod predmetných nehnuteľností vzbudzuje dôvodnú obavu z marenia účelu súdneho konania a exekúcie, má aj podľa ústavného súdu racionálny základ a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod k tomu, aby svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie jeho porušenia. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného k námietke, že krajský súd nereagoval dostatočne na konkrétne odvolacie námietky sťažovateľov (primeranosť zásahu, naliehavosť neodkladnej úpravy pomerov, nemožnosť aplikácie zabezpečovacieho opatrenia, pribratie sťažovateľov do konania po 3 rokoch, nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, nepreukázanie, že ide o jediný majetok Zeus Slovakia s. r. o.), ústavný súd dodáva, že pokiaľ ide o otázky aktívnej a pasívnej legitimácie, ako aj dokazovania vo vzťahu k majetku obchodnej spoločnosti Zeus Slovakia s. r. o., tieto budú predmetom ďalšieho konania vo veci, preto nemožno vytýkať krajskému súdu, že sa k nim na pôdoryse rozhodnutia o neodkladnom opatrení nevyjadril. Primeranosť a naliehavosť nariadenia neodkladného opatrenia všeobecné súdy zdôvodnili spôsobom dostatočným pre rozhodnutie, ktoré predbežne a dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Je pravdou, že z rozhodnutia nevyplýva úvaha o tom, prečo všeobecné súdy nepristúpili k aplikácii zabezpečovacieho opatrenia ako prednostne využívanému inštitútu podľa platnej procesnoprávnej úpravy, avšak toto pochybenie nemá podľa názoru ústavného súdu ústavnoprávny rozmer, keďže nie je spôsobilé zvrátiť vecnú správnosť rozhodnutia. Je vecou úvahy všeobecných súdov, ktoré

z opatrení predbežnej povahy zvolia ako najvhodnejšie na dosiahnutie ním sledovaného účelu v konkrétnych skutkových okolnostiach prípadu.

K tomu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopreniu základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 358/08).

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti v prvom rade zdôrazňuje, že sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv hmotného charakteru garantovaných prostredníctvom čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v priamej príčinnej súvislosti, resp. na základe identickej argumentácie než namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Za okolností, keď ústavný súd v časti II.1 tohto uznesenia dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak neprichádza do úvahy ani záver o porušení sťažovateľmi označených práv hmotného charakteru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie o predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. 1. 2000, sťažnosť č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia, ako aj III. ÚS 59/2012, III. ÚS 309/2012).

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými v nej uplatnenými návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018